

İşıqlı sabahlar üçün, çiçəklənən millət üçün,
düşünərək yaşayanlar üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **parlaq bir gələcək üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
həyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

Simurq

Kitabın sahibi

Oxu tarixi

Ürək ver

AZEL

AMİN

Redaktorlar:	Toğrul MUSAYEV İlahə ƏHMƏDOVA
Korrektor:	Flora ƏLİYEVƏ
Tərtibatçı:	Zülfü XƏLİLƏV
İllüstrator:	Könül MUHAMMED (SALAYEVA)
Cildin dizayneri:	Ramin HƏSƏNƏLİZADƏ

Amin
AZEL

Bakı, "Simurq" Nəşriyyatı – 2022, 168 səh.

© Amin / 2022

© Parlaq İmzalar MMC / 2022

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Simurq Nəşriyyatı | 12
Amin | 3

SİMURQ – Parlaq İmzalar MMC-yə məxsus markadır.

www.parlaqimzalar.az
simurq@parlaqimzalar.az
facebook.com/simurqkitab
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: "AVEPRINT" MMC
Çap tarixi: 29.09.2022
Sifariş: 41(27)/22

Mündəricat

Azel və Gülçə

MTX.....	11
Çiçək bayramı.....	23
Parıltı.....	31
Sarızolaq.....	37
Floya.....	43
Butu.....	51
Fatar.....	61
Pərvanə.....	71
Çuça bayramı.....	77
Etiraf günü.....	83
Yuxu.....	89

Babam və Mən

Ayqar.....	95
Çinarlıq.....	105
Parabüzən dəstəsi.....	113
Dalğalar.....	121
Ay tutulması.....	131
Külək.....	137
Son uçuş.....	151

*Bu kitabı əziz dostum
Nurəddin Məmmədlinin
xatirəsinə ithaf edirəm*

Azel və Gülçə

MTX

Qəfil üstümə tökülüşüb məni tutdular.

Gətirib zirzəmiyə saldılar. Bir neçə gün ac-susuz qaldım.

Zirzəmidə tək idim. Nə baş verdiyini anlamağa çalışırdım: “Çoxluğa baxma, təkləri nəzarətdə saxlamaq çətindi. Ona görə üstümüzə tək olanda gəlirlər”.

Arada zirzəminin qapısı açılır, nəhəng bir böcəyin kölgəsi düşürdü. Vahiməli, lağlağılı bir səslə, gülə-gülə deyirdi:

– Necəsən?!

– Yaxşıyam.

Bəzən o gələndə mən yatırdım.

– Necəsən?!

– Yaxşıyam.

Günlər belə keçirdi. Artıq mənim üçün vaxt anlayışı itmişdi, zirzəmilərdə səhərlə axşamı bir-birindən ayırmaq olmur. Darıxmaq mənə yuxu gətirirdi, bıkarçılıq – tənbəllik.

Təklidə çox şey fikirləşirdim. Məni ən çox narahat edən burada olduğumu heç kəsin bilməməsi idi. Əgər başıma bir iş gəlsə, heç kimin xəbəri olmayacaqdı.

Neçə vaxt idi, bir qurtum su da içməmişdim. Nəhayət, bir müddətdən sonra su verdilər. Kölgə gəlib dedi:

– İç.

Kölgənin “necəsən”dən sonra dediyi ilk söz “iç” idi. Gözləyirdim, gözləyirdim ki, kimsə gəlib mənə nə baş verdiyini danışsın. Ancaq nə gələn var idi, nə də danışan...

Qəribə-qəribə yuxular görürdüm. Ümumiyyətlə, mən az yuxu görürəm. Yuxularımı yozmağa çalışırdım. Ancaq çox qarışıq idilər. Bu yuxuların birində çoxlu günəş gördüm, hər yer günəş idi və günəşlər mənə baxırdı. “Nə durmusan orda, nə durmusan orda?” – deyirdilər. Yuxudan ayıldım, yadıma Pərvanə düşdü. Ürəyimdə onun şeirindən bir misra dedim.

Səs gəlib yenə dedi:

– Necəsən?

– Yaxşı.

Kölgə içəri girdi. Yanında bir işıldaböcək var idi. Zirzəmini işıqlandırırdı. Ancaq Kölgənin hansı böcək olduğunu bilmək olmurdu.

Sorğu başladı.

– Adın nədi?

– Azel.

– Harda yaşayırsan?

– Dağdağanlıqda.

– Kiminlə?

– Tək.

– Niyə tək?

– Yaxınlarımı itirmişəm.

– Çinarlıqda nə iş görürsən?

– Heç nə.

– Necə yəni “heç nə”?

– İstirahət edirəm.

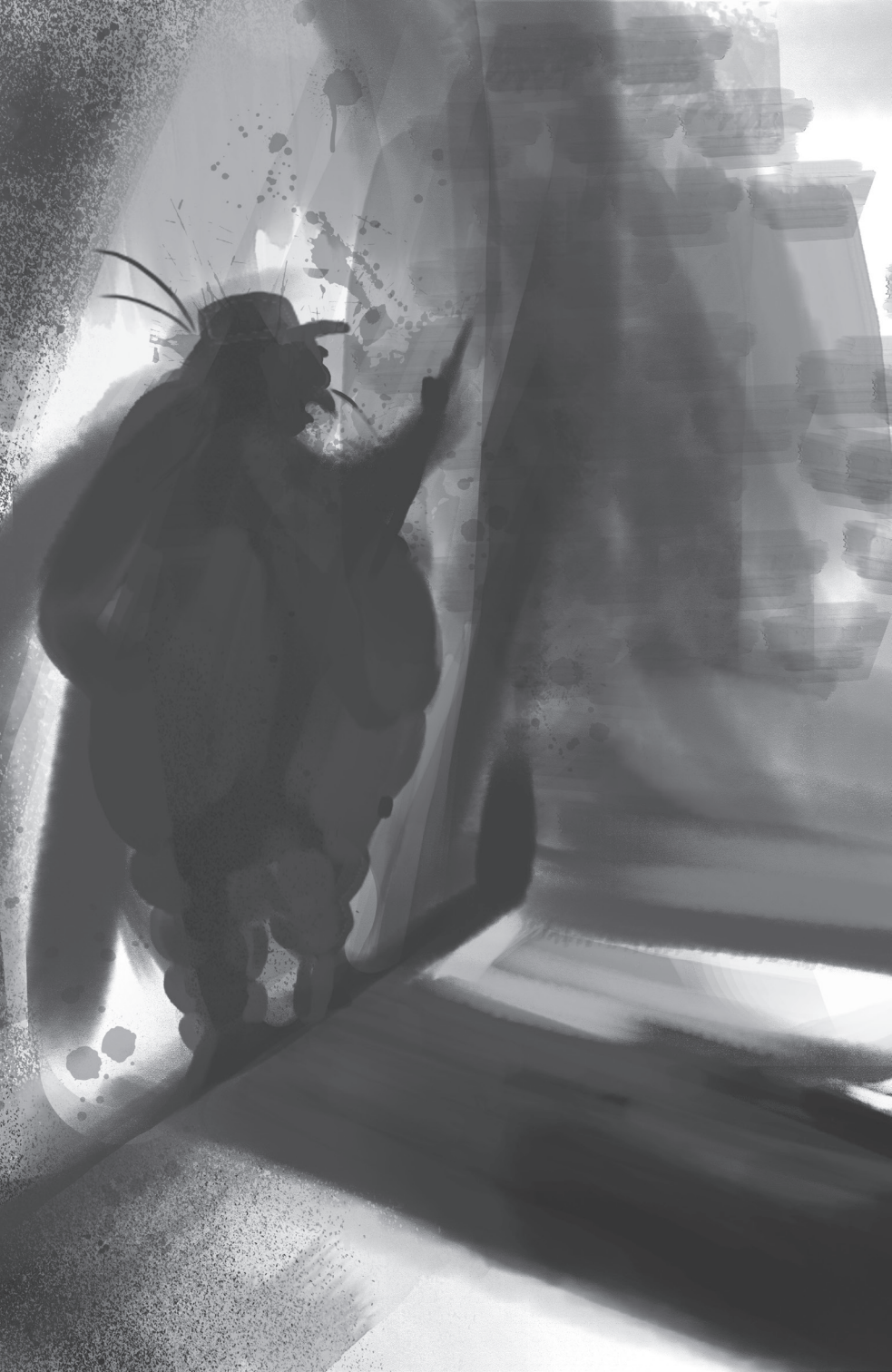
– Çinarlıqda istirahət edirsən?

– Olmaz?

– Sən orda başqaları ilə görüşürsən?

– “Başqaları” deyəndə kimi nəzərdə tutursuz?

– Özün yaxşı bilirsən.

– Mən orda tək oluram.
– Bəs başqa parabüzənlər olmur?
– Ora kim istəsə, gedə bilər. O yeri hamı tanı-
yır.

– Sən başqa yerlərə də gedirsən?
– Məsələn, haranı bilmək istəyirsiniz?
– Heç kimin bilmədiyini. Pərvanənin, sənini, qar-
rısqanının...

- İstəyəndə gedirik.
- Başqa hara gedirsiniz?
- Dəvət edib, xahiş edirlərsə, gedirik.
- Çağırıldığınız hər yerə gedirsiniz?
- Çalışırıq.

Kölgə qəfil səsinə ucaltdı:

– Biz hər şeyi bilirik.
– Biz heç nəyi gizli eləmirik.
– Çiçək bayramını da, yaz paradını da, Arı ilə
yarışı da.

– Dedim ki, biz heç nəyi gizli eləmirik.
– Qanadın necədi, yaxşıdı? Əzilib, sınıb-elə-
məyib ki?

- Yox...
- Nədənsə narazılığın var?
- Yox.

– Buranı bəyənmişən?

– Niyə bəyənmişəm?! Bura mənim yurdum-yuvamdı, buranı hər yerdən çox sevirəm.

– Harasa getmək istəyirsən?

Bu sualdan sonra bir az fikirləşməyə başladım.

Kölgə sualı bir də verdi:

– Harasa getmək istəyirsən?

– Bilmirəm. Bəlkə, nə vaxtsa.

– Bəlkə, dənizi keçib getmək istəyirsən?

– Düşünürəm.

Kölgə əsəbiləşdi:

– Unut bu fikri.

– Niyə?

Bu sualımdan sonra Kölgə özündən çıxdı:

– Sənə deyirlər unut, unut! Daha sual vermə. Burda heç kimə cavab vermirilər, burda ancaq əmr edirlər. Unut!

– Unutmasam?..

– Nə qədər ki qol-qanadını sındırmamışıq, çalış unut. – Kölgə ayağa durdu. – Bu, son sözü müzdü. Babana da demişdik. Bu sənin qanında var. Atan da, anan da... Nəysə... İndi yemək ye, su iç. Qanadını, özünü düşün. Başını sal aşağı,

ye, iç, göz, dolan, sağa-sola uç. Xoş vaxt keçir. Ömrünü, dostlarını, yaxınlarını düşün. Nə qədər ki sənə dəyib-dolaşmayıblar, qanadın yerindədi – bir də düşün. Babana söz vermişik. Yoxsa burdan heç kim sağ-salamat, uça-uça getmir.

Kölgə çıxıb getdi.

Getməyi ilə də arxasınca böyük suallar qoydu.

“Niyə? Niyə indi? Atamgilə nə olub? Babama nə söz veriblər? Babamla nə danışıblar? Mən kimə, hansı mənada oxşamışam? Burda niyə ancaq əmr olunur? Burda niyə ancaq onların sözü keçir? Bunlar kimdən güc alırlar? Qadağaları niyə bunlar qoyurlar? Bunlar bizi niyə izləyirlər? Bizim arzularımızı niyə onlar təyin edirlər?”

Bir az keçdi, yemək və su gətirildilər. Sudan içdim, dadı fərqli idi, yeməkdən yedim, dadlı idi. İçəri bir az işıq düşürdü.

Elə ki hiss etdim toxam, başladım Kölgənin dediyi son söz haqqında düşünməyə. Xəyalımdan yüz cavab keçdi. Hamısını bir-bir düşündüm. Belə cavab versəm, nə olacaq, elə cavab versəm, nə olacaq. İndi bir cür cavab verib, buradan çıxıb başqa cür davransam, nə olacaq? Hansı cavabla buradan çıxı biləcəyəm? Buradan çıxıb nə etmə-

liyəm, necə etməliyəm? Bunlardan qorxmalıyam-mı? Heç vaxt. Ancaq ehtiyatlı olmalıyam-mı? Niyə, nə üçün, nəyə görə, kim üçün?

Bütün bu suallar təkrar-təkrar zehnimdən keçdi, bir sualı, bəlkə, beş dəfə düşündüm. Birdən fərqi-nə vardım ki, bu sualları heç vaxt özümə verməmişəm. Zehnimdə suallardan çox cavablar var idi, cavablara cavabdeh idim. Hər şey birdən gözü-mün qabağına gəldi: babamla Çinarlıqda idim, uça-uça onunla söhbət edirdim. Arada günəşə sarı baxırdıq. Birdən babam mənə dedi: “Çalış tərəddüddən qaç, “gedim, getməyim?” dediyin yerə getmə, “yeyim, yeməyim?” dediyin şeyi yemə, “qalım, qalmayım?” dediyin yerdə qalma, “deyim, deməyim?” dediyin şeyi demə. Ancaq yaxşı işlərdə tərəddüd etmə. Çalış geridə qalma, geridə qalanı keçməyə çalışma. Çalış yıxılma, yıxma da... Çalış səhv etmə, səhv edən...”

Nə yaxşı ki, sən mənim babam olmusan. Nə yaxşı ki, sən mənə bu qədər şey öyrətmişən. Əgər sən məni sevməsəydin, mənə diqqət göstərməsəydin, mən böyük işlər görə bilməzdim. Bax sən buna görə göylərə yüksəlmişən. Ona görə arada

üzümü göylərə tutub deyirəm: “Baba, burdayam, narahat olma, yaxşıyam. Səni unutmamışam. Sən düz deyirdin. Bu mənim həyatımdı, bu mənim hekayəmdı. Mən də bu hekayənin qəhrəmanıyam”.

Kəpənək azadlıqdır!